Hesten mistede hermed sit virke og sigøjnerne måtte finde en ny levevej til hesten, da den jo altid har været og altid vil være en del af sigøjneren, hvilket jo så er blevet til den vidunderlige race vi kender i dag.
Den irske Tinker er kompakt og kraftfuld, kraftig – både muskel- og knoglemæssigt, nogle Irske Tinkere synes dog mere tætte og lavstammede end andre. Tinkeren bruges i dag til dressur, military, vognkørsel, western, distance, jagter og show.

DANSK TINKER FORENING

DANSK TINKER FORENING

Historien om Tinkerhesten

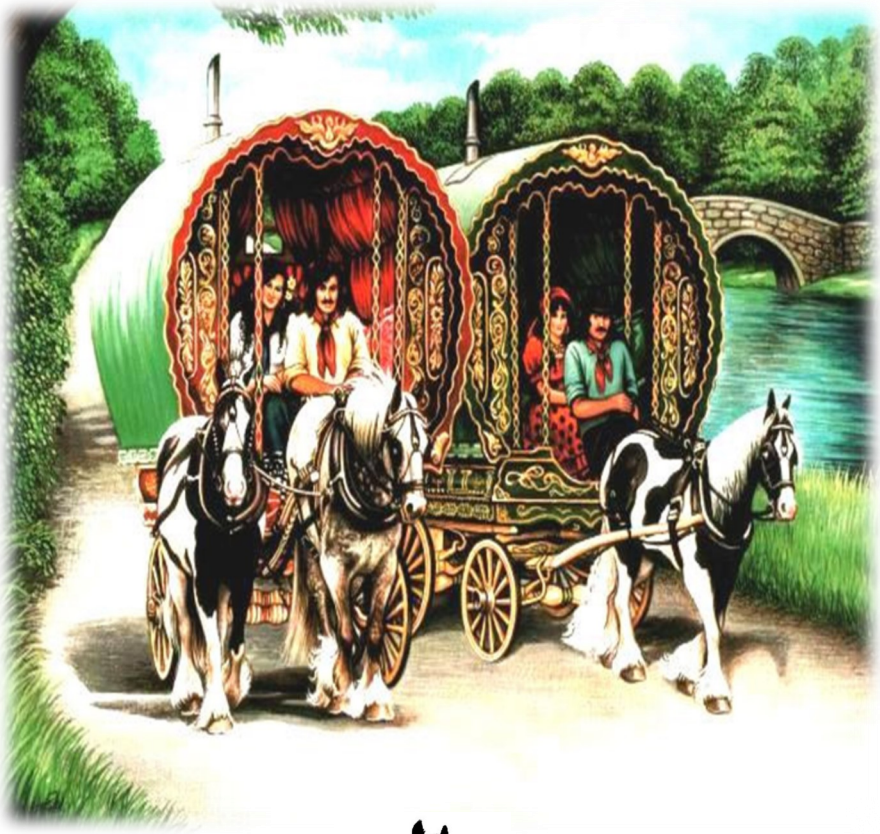

DTF
DANSK TINKER FORENING

www.dansktinkerforening.dk

Tinkerhesten – the story that goes way back!!!

Som enhver anden historie kan man næsten begynde historien om Tinkerhesten således "Once apon a time in Ireland /England" for vi skal nemlig rigtig mange år tilbage i tiden for at finde frem til Tinkerhestens rødder, faktisk helt tilbage til 1600-tallet.
Tinker, Irish Cob, Gypsy Horse, Gypsy Vanner, Romany Horse, Black and whites, coloured horse – denne race har gennem tiden fået tilegnet sig rigtig mange navne, men én ting er sikkert – det er alle samme race. Tinkeren er dog delt op i 3 typer; Vanner, Cob og Grai.
Historien om Tinkerhesten er lang, interessant og for nogen endda en smule romantisk. Men, der var dog intet romantisk ved den måde sigøjnerne i 1600-tallets Irland/England rejste rundt på og boede som.

Sigøjnerne, også kaldet "The Travellers – De rejsende" eller "Tinkere – skældsord for fattige irer som betyder skærsliber eller kedelflikker", havde brug for heste der kunne trække deres store tunge vogne – disse vogne var deres hjem og kunne tit veje 1 ton. Heraf kommer navnet "Gypsy Vanner" oversat "sigøjnervogn" da Vanner er betegnelsen for en vogn på engelsk.
Det skulle derfor være en stærk trækhest, som samtidig skulle være både udholdende og nøjsom, da den skulle kunne arbejde mange timer hver dag og ikke have meget andet end græs fra vejkanten at leve af.
Hestens temperament var også afgørende for de rejsende, de levede i store familier med masser af børn og kunne derfor ikke have nervøse eller ondskabsfulde heste.

Desuden var de rejsende meget fattige og hestene skulle derfor også være billige. På denne tid var heste med store hvide aftegninger absolut uønskede og blev betragtet som fejlfarver.

Så indlysende blev det disse brogede heste de rejsende havde mulighed for at købe. Dette viste sig dog, at blive en kæmpe fordel for dem. For det første kunne man se disse brogede heste i mørke, hvilket formindskede risikoen for ulykker.
For det andet var hver hests aftegninger helt forskellige, hvilket gjorde det muligt for de rejsende, at identificere deres heste, selv om de var analfabeter. Dermed var der mindre risiko for at få sin hest stjålet. For det tredje måtte de fleste hesteejere pænt aflevere deres heste til militæret i krigstid, men da de brogede heste var for lette at få øje på, fik de rejsende lov at beholde deres.

Penge til bedækninger havde de rejsende ikke, så dette måtte foregå i smug. I ly af natten førte de deres brogede hopper til "rigmands-hingste". Shirehingste og Clydesdale-hingste var meget populære, men også Welch Cobs, Dales-ponies og Fell-ponies blev brugt.
Mange år senere havde de så helt deres egen race: En kraftig, robust hest eller pony med stor styrke, udholdenhed, nøjsomhed, et medgørligt temperament og et væld af flotte farver. Det er disse heste vi i dag kender som Irish Cob – I Danmark er Irish Cob også kendt ved navnet Tinker.
Når man ser på gamle billeder af sigøjnerne og deres heste, så var det ikke så meget behåringen de lagde vægt på, men styrken og det rolige sind. Den Gypsy Cob/Tinker vi ser i dag, med kraftig man, hale og hovskæg, blev først rigtig til i 1960'erne da den britiske regering mente at nu skulle sigøjnerne civiliseres og væk fra vejene ved at flytte dem ind i små hjem. De blev hurtigt selv mere moderne og fik campingvogne og biler, hvilket gjorde at de kunne komme hurtigere rundt og dermed tjene hurtigere penge.